

Tisztelt Miniszter Úr, Excellenciás Hölgyeim és Uraim, kedves Túlélők és Leszármazottak, tisztelt Emlékezők! ...

Sok szeretettel köszöntöm az itt egybegyűlteket és azokat is, akik a média számos csatornáján keresztül követnek bennünket, vagy esetleg csak gondolatban lehetnek velünk. Engedjék meg, hogy az Auschwitz ballada megható sorai után a Holocaust Dokumentációs Központ és Emlékgyűjtemény Közalapítvány kuratóriuma nevében üdvözljem Önöket a Holocaust Nemzetközi Emléknapja tiszteletére rendezett megemlékezésünkön.

Több szempontból is fontos év áll előttünk. Az idén márciusban lesz a 75-ik évfordulója Magyarország náci megszállásának, annak a sorsdöntő fordulatnak, amely elindította a szörnyűségbe torkolló események vészjósló láncolatát, amely elvezetett a magyar zsidóság tragédiájához és amelyet mi, magyarok oly sok más nyelvre lefordíthatatlanul, jogosan **vészorszaknak** hívunk. A 75-ik évforduló azt is jelenti, hogy azon kevesek, akik kisgyermekként élhették át az eseményeket, és saját emlékeiket tudják megosztani a mai nemzedékekkel, immár ők is nyolcvan évnél idősebbek. Ennek következtében intézményünk céljai között első helyen áll, hogy minél több emléket rögzítsünk, dokumentumot és tárgyat begyűjtsünk ezektől a túlélőktől azért, hogy mindezt örök bizonyosággá megőrizhessük az utókor számára.

Az idei fontos év a Holocaust Közalapítvány és az általa működtetett Holocaust Emlékközpont számára is. Mostantól a Közalapítvány működését egy megújult és kibővített kuratórium irányítja. Ennek elnökeként alapvető feladatomban tartom annak a társadalmi elfogadottságnak és háttérnek, valamint azoknak a feltételeknek biztosítását a Közalapítvány, illetve a Holocaust Emlékközpont számára, amelyek lehetővé teszik, hogy az intézmény a hazai és nemzetközi holokauszt-kutatás és emlékezés jelentős tényezőjévé fejlődessen. Ezzel párhuzamosan joggal remélem, hogy az intézmény munkatársai, valamint az Emlékközpont újonnan kinevezett igazgatója, Dr. Kovács Tamás, akit van szerencsém bemutatni és aki később szólni is fog Önökhöz, tehetségük legjavát nyújtva tevékenykednek az Alapító által kitűzött célok megvalósításán. Hiszen a vészorszak történetének kutatása és oktatása terén, az emlékezetkultúra formálása folyamán és az egymás iránti tolerancia és kölcsönös megbecsülés erősítése érdekében is még rengeteg a tennivaló, ebből a szempontból messze vagyunk még az ideális, sőt esetenként úgy tűnik az elfogadható állapotoktól is. Nem szeretném a mai emelkedett, ünnepélyes pillanatot negatív példák sorolásával árnyékolni, de engedjék meg, hogy hadd reflektáljak csak az egyik legutóbbi esetre, amely innen a Páva utcától néhány száz méterre történt és ahol ismert művészeink, egy író és az egyik legelismertebb hazai énekesnő plakátjára rajzolt Dávid csillagot az ismeretlen elkövető. Apróság, mondhatják a közönyös szemlélődők, de mi, ebben a körben nem feledhetjük, hogy történelmünk legnagyobb tragédiája is látszólag apróságokkal kezdődött.

Emlékeznünk kell a múlt eseményeire, az ártatlannak tűnő kezdetekre és a fokozatosan eszkalálódó teljes folyamatra, hogy levonhassuk a következtetéseket és tanulhassunk belőlük. Elie Wiesel, a Magyarországhoz annyi szállal kötődő Nobel-díjas író, aki maga is megjárta Auschwitz poklát kiemelte: *Emlékezés nélkül nincs kultúra. Emlékezés nélkül nem lenne civilizáció, nem lenne társadalom, nem lenne jövő.*

Ezt felismerést tartjuk mi is szemünk előtt ma, amikor lerójuk az áldozatok iránti kegyeletünket. Emlékezésünk nem öncélú múltba révedés, hanem éppen ellenkezőleg, a jövő érdekében felvállalt eltökélt tevékenység. Ez a felismerés vezérel bennünket mindennapi tevékenységünkben és ennek jegyében kérem Önöket, hogy fogadják szeretettel az utánam szólókat, majd ezt követően, az Áldozatok Emlékfalánál adózzunk tisztelettel az ártatlanul meggyilkolt mártírok emléke előtt.

Köszönöm, hogy meghallgattak.